

Bayer Zsolt: Híd a múltba - Szíria (4.)

2013 július 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Tartusban, az óvárosban járva a templomos lovagok nyomában lépkedsz. Nézd, nézd csak a régi vár belső udvarát, hogy benőtte az élet... Ablakok néznek rád, s az ablakok mögött titokzatos életek lüktetnek. Titokzatos, gyönyörű, arab életek.

Az öröklét óvárosa

Egy öreg jön, kenyeret hoz. Kenyeret, s majd odahaza megeszi, ha eljön az idő, ha megszólal az ágyú, mely jelzi a ramadan végét. Talán magányos már az öreg arab, s Allah maradt neki az út végén. S egy falat kenyér, este, napszállta után...

Ballag az öreg arab az egykori templomos lovagok nagytermén keresztül, mert hát a nagytermen keresztül most utca vezet. Nézd csak, ott a hajdan volt, kereszt alakú világító ablak. Csak elfalazták. S hajlamosak vagyunk gúggel arra gondolni, valamit a mi életünkben, a mi életünkben falaztak el itten... No, ezért gyertek velem... Lépünk be a nagykapun, vegyük tenyerünkbe a vastag, öreg, időtlen falakat, s lépünk egykor volt templomosok nyomába... Gyertek...

Ugye, ezen a kapun át, nem is sejtéd, hová lépsz. Voltál már sokfelé a világban, vándor, de ebben a világban még nem jártál soha. Egész életedben a múltat kerestéd, s az időt vágytad rabul ejteni. Hát most talán sikerül. Tartusban, Szíriában, ahol ismerős és szerethető az idegen élet.

Úgy állsz itt, vándor, e kapu előtt, mint Ali baba állt egykor, a mesék idején a sziklabarlang kapuja előtt. Kincseket lelt odabent – te életet. Idegen, mégis kedves életet, mely bájos öntudatlansággal s engesztelhetetlen méltósággal nőtte be a múltat. A saját múltadat, vándor. Mert a templomos lovagok múltja a tiéd, s mindannyiunké...

Ebből a múltból rizget sokat Tartus, a büszke szír város.

S ettől olyan szép az egész. Hogy azok, akik benőttek Tartus óvárosát a szép életükkel, talán nem is tudják, mi mindenre rakják nap nap után az életüket. Nem hallják a falak meséit. Vagy talán hallják. Hallják a suttogást, s látják olykor a forró arab éjszakában bolyongó kísérteteket. Csak nem értik szavukat, nem ismerik őket, nem érinti meg őket a bánatuk.

Mert mind-mind templomosok azok a szellemek. Ha végigmegyünk az utcán, mely keresztülszeli a templomosok nagytermét, beérkezünk a templomosok kápolnájába.

Nézd csak... A templomosok kápolnájában teregetnek. Hát... Csak félrefordul, és elmosolyodik az Isten. Szemérmesen, lopva, szégyenlősen, hogy lám-lám, ilyen az élet, s ehhez még ?neki sincsen semmi köze. És tényleg nincsen. De ha szemérmesen, lopva, szégyenlősen mosolyog az Isten, akkor valami jószág van a világban.

Nézzétek... Gyerekek játszanak idekint, az utcán. A tartusi, a templomosok lába nyomára települt, furcsa, édes illatokat rejteget?, élett?l harsogó arab utcán.

Ezalatt a templomosok komoly arccal gyülekeznek a falakban. ?ket nem érintette meg az elmúlt nyolcszáz keserves esztend?...

Nyolcszáz keserves esztend? is csak egy pillanat, ha halott már az ember.

A gyönyör?séges szír élet nem látja a templomosokat – a halott, komoly arcú templomosok pedig nem látják a gyönyör?séges, harsogó, arab életet. ?k még mindig háborúznak, és imádják istenüket. Összegy?lnek mindennap a kápolnában, s ha besz?r?dik odakintr?l a müezzin imára hívó, furcsa, keleti éneke, ?k a középkori gregoriánt hallják, és zsoltárt zengenek. Ez a béke. A soha el nem pusztulás. A lassan haldokló emlékek mögött ott mosolyog a mindig gy?zedelmes élet. Olyan a mosolya, mint az Istené. No, látod, vándor, ezért érdemes...

Ezért érdemes megállni a templomosok egykori kápolnájában. Valahol a szemét alatt úgy két méter mélyen ott az oltár. Rajta az utolsó mise utolsó hangja, utolsó érintése, körülötte az utolsó templomos lovagok utolsó áhítata.

S mind az utolsó áhítatok csak várják, várják a feltámadást.

S még nem tudják szegények, hogy minden nap egy új feltámadás. Minden új nap, a maga szennyével, mocskával, hazugságával és kínjával: feltámadás. Az emberé.

Ezért nem olyan fényességes és magasztos – de legalább feltámadás.

A magasztos, fényességes feltámadás pedig majd akkor jön el, amikor már nem lesz ember a földön.

Az sem olyan nagyon rossz ám. Csak most még nehéz elképzelni. De hát a templomosok sem tudták hajdan

elképzelné, hogy ruhák fognak száradni kápolnájuk beszakadt, gótikus boltozatai alatt. Innen nézvést talán érthető, miért olyan nyomorultul ostoba az, aki úgy hiszi, majd ez a mostani világ örökké fog tartani valamiért.

Nem fog. Nem is érdemelnék meg. Ez a csodálatos, büszke, kemény, soha meg nem alkuvó szír világ a templomosok hajdani várába betelepült életével, a vastag várfalak között megbújó m?helyeivel, az utcán játszó gyerekeivel, kenyeret cipelő öregjeivel még túlél bennünket...

S meg?rzi nekünk egykor volt katedrálisunkat is. S katedrálisunk kertjében a lapidáriumot...

Johanniták címerei a régi köveken... Egy fejtelten angyal... Micsoda jelentésesen túli jelentések itt, Tartusban...

S nézd csak – egy régi sír... Úgy képzeli mindenki, hogy egyszer csak meghaltak aztán a régi emberek, s aki érdekes volt rá, annak időtálló emléket állítottak, k?b?l, márványból, s még a képmását is ráfaragták a k?re.

Nem így volt. Úgy volt, hogy ezek a lelkek maguk költöztek bele egy-egy k?be... S most is itt járnak közöttünk, és átsétálnak a Szent Ilona kapu alatt.

Tartusban, büszke szírek városában. Ámen...

Eredeti forrás: Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló